

Je eigen huis bouwen zonder last te hebben van welstandseisen, daar worden architecten heel gelukkig van. Sjoerd Landman had die mazzel en zette op het IJburgse Steigereiland een woon-werkpand neer voor zichzelf en zijn partner, modeontwerpster Sinette Hesselink. Nog een geluk was dat het om de J.O. Vaillantlaan gaat: een langgerekte, uitbundige uiting van creatieve ideeën.

PRODUCTIE MARC HELDENS FOTOGRAFIE VERNE

VRIJE VOCELS

OP STEIGEREILAND

's Zomers loop je hier zó met je handdoek naar het IJmeer om te gaan zwemmen'

De open kast is een beveiliging; als je van de trap erachter valt ben je niet zo snel beneden. Een mooi opgeloste bouwweis, en kat Bibi vindt het ook geslaagd: die ligt vaak in een van de vakken. De antieke kast (rechter foto) is een erfstuk van Sjoerds moeder. Sjoerd: 'Hij heeft veel tierelantijnen, maar is me te dierbaar om weg te doen.' Het schilderij van Lin Chuan is door Sjoerd en Sinette gekocht toen ze in China op reis waren.

Steigereiland moest een plek worden waar wonen én werken naar hartenlust te combineren zijn. Veel zelfstandige ondernemers kochten er een kavel, andere ondernemers vestigden zich in een bedrijfsverzamelgebouw en dan zijn er natuurlijk ook nog de thuiswerkers. Sjoerd en Sinette lieten deze drie vormen samensmelten. Ze wierpen zich op als 'particulier ontwikkelaar' en ontwierpen een pand waarin ze konden wonen en werken. De hele aanloop schepte een band met de burens, ontdekten ze. Sinette Hesselink: 'Er werd veel overlegd en bij elkaar "afgekeken": hoe los jij dit op? Ook het pionieren verbindt: je komt je burens voortdurend tegen in de bouwmarkt. En je kunt samen lekker mopperen over het zand dat je iedere dag weer mee naar binnen loopt.' Sjoerd Landman: 'Ik kan me nog goed herin-

neren dat we vijf jaar geleden richting Steigereiland reden, op een betonblok gingen zitten en de omgeving, toen nog een grote kale zandvlakte, op ons lieten inwerken. Op een gegeven moment keken we elkaar aan. Toen was het duidelijk: we doen het! We hebben er geen moment spijt van gehad. Zeker met mooi weer heb je hier permanent een vakantiegevoel. 's Zomers loop je hier zó met je handdoek naar het IJmeer om te gaan zwemmen.'

Landman ontwierp een vijf verdiepingen hoog huis met dakterras, waarin voldoende plaats is voor zijn gezin, zijn architectenbureau Architooop en de ontwerpstudio van Studio Plot, van Sinette en haar compagnon Birgitta de Jonge. De combinatie van robuuste materialen zoals beton, Belgisch hardsteen

Het huis kreeg
een vermelding in
het internationale
architectuurboek
'Townhouses'

'Ik zou het zo weer doen. Wonen in je eigen ontwerp voelt als een perfect zittend maatpak'

De eikenhouten keukentafel is gekocht in Twente, waar de roots van Sinette liggen. 'Het hout komt van de hooizolder van een koeienstal. De eerste week kwamen er allemaal urinedampen vanaf. Heel authentiek.' Foto rechts: de zelf ontworpen trap is uitgevoerd door Saskia Pos. Op de bank ligt hond Siebe Terpstra, een Beagle. Sinette: 'Als we boos op hem zijn, roepen we hem met voor- en achternaam.'

en leien geven het huis een natuurlijke uitstraling en een loft-achtig industrieel accent. Geen wonder dat het pand een vermelding kreeg in het internationale architectuurboek 'Townhouses'. Sjoerd: 'Het is een forse klus geweest. Ook als je zelf architect bent, gaat er nogal wat fout. Sinette: 'Net toen onze ramen geplaatst moesten worden, was er in heel Nederland geen aluminium meer te krijgen. Daardoor liep alles flink uit.' Toen de bouw bijna gereed was, was Sinette inmiddels hoogzwanger van zoon Matteo, die nu twee jaar is. 'Sjoerd heeft een plankje op wieltjes voor mij gemaakt waardoor ik met de verfkwast makkelijker bij de plinten kon. Zo kon ik toch iets doen.' Alle verbouwing stress is tweeënhalve na dato vergeten. Sjoerd: 'Ik zou het zo weer doen. Wonen in je eigen ontwerp voelt als een perfect zittend

maatpak. Het is geweldig om te zien hoe je ideeën in de praktijk uitwerken.' Landman, geboren en getogen in de Noord-oostpolder, is vergroeid met het Hollandse landschap. 'Ik hou erg van de elementen: water, wind, zon. Als student woonde ik vlakbij het IJ. Ik herinner me nog dat ik erover fantaseerde op een soort eiland in het IJsselmeer te wonen. Die droom is uitgekomen.' Sinette vult aan: 'De wind ruimt de spinnenwebben in je hoofd op. Maar we waren de drukke in Amsterdam-West, waar we aan een drukke straat woonden, ook een beetje ontgroeid. Toch wilden we niet weg uit Amsterdam. Het grappige is dat we nu vaker in de stad komen dan voorheen. De Nieuwmarkt, de Albert Cuyp, daar kwam ik vroeger nooit.' Sjoerd: 'Ook in Artis komen we vaak, sinds Matteo er is. En als we naar

de kroeg gaan, pakken we de tram naar het Centraal Station en lopen we vanaf daar de stad in. Als het laat wordt, gaan we terug met de taxi.'

Aanvankelijk was het de bedoeling het pand te delen met vrienden. Toen zij afhaakten besloten ze hun twee bedrijven een plek te geven in het huis. Een ideale oplossing, zeker als je een klein kind hebt, vindt Sinette. Haar Studio Plot maakt onder meer trendboeken voor mode-collecties. Dat proces van 'plaatjes' uitleggen, monstercollecties beoordelen en kleurkaarten maken vraagt om ruimte en (dag)licht. 'En we wilden ook graag op de begane grond zitten, om contact te hebben met de straat.'

De woonkamer en de open keuken bestaan uit twee verdiepingen en zijn gelegen aan

het dakterras. Simone: 'De ruimte van de keuken wilden we actief én hoog houden, in tegenstelling tot het woongedeelte dat knus en laag moest blijven. In West woonden we in een oud klaslokaal van 5 meter hoog. Dat lijkt heel gaaf, maar het gaf ons soms ook een wat unheimisch gevoel. Als we een feestje hadden stond iedereen altijd opgepropt in de kleine keuken.' Sjoerd: 'Ruimte is niet altijd een kwaliteit. Soms gaat het ten koste van het gevoel van geborgenheid.' Woonkamer en keuken zijn verbonden door een royale vide. Door het daklicht boven deze opening komt prachtig strijklicht de woning binnen. Sjoerd: 's Zomers zitten er kwikstaarten op het dakraam, een leuk gezicht is dat.' De brede ramen geven vanuit de woonkamer een panoramisch uitzicht over het eiland, het water en de stad.

De Franse potkachel komt van restaurateur Harry van Gennip. Sjoerd: 'We gebruiken de kachel regelmatig. Het hout hebben we gewoon van internet.' Rechts staat de architect in de door hem ontworpen keuken met stoelen van Cappellini. 'Van de eerste paar die we kochten braken spontaan stukken af. Toen hebben we nieuwe gekregen. Maar de oude hebben toch we toch maar laten staan.'

'In de maquette van ons huis hebben we met een zaklamp zonlicht nagebootst, om te zien hoe dat zou invallen'

De betonnen steektrap speelt een belangrijke rol. 'Het was belangrijk om een zichtlijn te maken, langs de trap naar beneden, zodat je vanuit de woonverdieping contact met de straat creëert. Halverwege de trap naar beneden maakt de betonnen trap een draai waardoor het wonen en slapen fysiek afgescheiden zijn van het werken.' Ook de werkplekken hebben allebei een keukentje. Op die manier kunnen de bewoners het werken en wonen letterlijk gescheiden houden. Wonen doen Sjoerd, Sinette en Matteo op de bovenste drie verdiepingen. De studio's bevinden zich vanwege de zichtbaarheid en toegankelijkheid op de begane grond en de eerste verdieping.

Het pand moest aan nogal wat eisen voldoen, meer dan bij een doorsnee herenhuis het geval is. Aan het eindontwerp kwamen

dan ook heel wat werkmaquettes te pas. Sinette: 'Die 3D-weergave vond ik wel prettig. Met een zaklamp konden we dan het zonlicht nabootsen, om te zien hoe dat zou invallen. Al met al, van schetsontwerp tot aan bouw, een periode van bijna vier jaar, is het een behoorlijk tijdrovend proces geweest. En wat ook lastig is: je kunt geen prototype maken. Je krijgt geen tweede kans. Gelukkig is het gelukt iets te maken dat heel goed bij ons past. Ook al hebben we bij het ontwerp geen rekening gehouden met de komst van een kindje. Daarom slaapt Matteo nu nog even gezellig bij ons op de kamer.'

Sjoerd: 'Het is een huis geworden waarin het zeer prettig wonen en werken is. Ook onze materiaalkeuze heeft goed uitgepakt, al zeg ik het zelf. We hebben voor zoveel mogelijk

Boven links: het archief annex boekenkast van Sjoerd, onworpen en uitgevoerd door meubelmaakster Saskia Pos. Boven rechts: Sjoerd en Sinette in de werkruimte van de architect. Het goederenliftje is handig met zoveel verdiepingen, vertellen ze. 'Als we buiten eten, gaan de borden erin. En de wijn blijft er lekker koel in.' Rechter pagina: de logeerkamer grenst aan een beschut dakterras.

Bij het ontwerpen
was geen rekening
gehouden met de
komst van Matteo.
Daarom slaapt hij
nu nog bij zijn ouders

'We wilden met onze studio beneden zitten vanwege het contact met de straat'

'Het Zuid-Afrikaanse leisteen van de gevel kleurt de ene keer sprankelend grijs en de andere keer mysterieus antraciet'

Linker pagina: Sinette in de werkruimte van Studio Plot, met schuifdeuren naar de tuin. Sinette: 'Omdat we veel met kleuren werken, hebben we goed licht nodig.' Vandaar ook dat de lampen goed op het daglicht zijn af te stemmen. De bureaus zijn ontworpen en uitgevoerd door Saskia Pos. Boven: de zelf ontworpen badkamer heeft een betonnen plafond: het perfecte anti-vocht materiaal. Rechts de ouderslaapkamer.

onderhoudsvrij materiaal gekozen. Dat geldt voor de betonvloer en de plafonds, maar ook voor de gevel. Die is van geschubde, Zuid-Afrikaanse leisteen. Voor de plint is gezocht Belgisch hardsteen gekozen, dat zie je ook veel terug in oude Amsterdamse grachtenpanden. Door deze materiaalkeuze kleurt de gevel, vanwege ons afwisselende buiige klimaat, van sprankelend zilvergrijs tot mysterieus antraciet.'

'Door de combinatie van al deze materialen.' vervolgt Sjoer, is het voor mij duidelijk een voorbeeld van een 'architooip' geworden, mijn bijdrage aan de gebouwde omgeving, als contrast tegenover 'biotoop', de natuurlijke leefomgeving die ons verder omringt. Ik zie voor mijzelf als architect de taak om tussen die beide eenheden samenhang te

brengen, met aandacht voor kwaliteit en details, op alle denkbare niveaus'.

Zijn ervaringen met het bouwen van een eigen huis heeft Sjoerd tot inzichten gebracht waarmee hij als architect zijn voordeel kan doen. 'Ik heb meer begrip gekregen voor de heftigheid van zo'n bouwproces. Ik ben er nu nóg meer van doordrongen hoe belangrijk het is dat alles goed doordacht is.' Ook het feit dat iedereen in de straat iets anders heeft gedaan met de beschikbare ruimte stemde tot nadenken. 'Het is natuurlijk een teken van de hyper-individualistische tijd waarin we leven. Blijkbaar hebben we een essentiële behoefte aan iets heel eigens.' En de eenheid schuilt in de verscheidenheid, aldus Simone: 'Iedereen heeft een ander huis, en toch zijn we met dit rijtje heel erg samen.' ◀